

[Villemoes.]

ling har været kendt i mange Aar, mener jeg dermed, at i hvert Fald den høje Rigsdag gennem vore Afstemninger er blevet bekendt med vore Synspunkter. Noget andet er, at Flertallet hidtil ikke har haft, for at sige det mildt, nogen særlig Trang til at gaa ind i Realitetsforhandlinger om et Systemskifte. Naar man tidligere har vedtaget Lovforslag om Forlængelse af Lovens Gyldighed, har det altid været under den Forudsætning, at det drejede sig om en midlertidig Lov om Indløseligheden af Nationalbankens Sedler og om Foranstaltninger til Værn for den danske Valuta. Men det er ikke lykkedes at faa Regeringen og Regeringspartierne til at forstaa, at det er en forfejlet Vej, som man nu gennem en Aarrække har betraadt, og det kan derfor ikke virke overraskende paa nogen, at den højtærede Handelsminister nu foreslaar en Forlængelse af Gyldigheden af den Lov, som vi har, og som altsaa er gældende til Udgangen af 1939, en Forlængelse indtil Udgangen af Aaret 1940.

Mit Partis Standpunkt til denne Lov er, som jeg sagde, kendt — eller burde i hvert Fald være kendt af alle her i Tinget. Venstre har gentagende stillet Forslag om en Ordning, som efter vor Overbevisning vilde kunne opfylde de Krav, der paa dette Omraade bør stilles til Lovgivningsmagten. Vort almindelige Syn er, at man ikke skal gribe mere ind, end nødvendigt er. Det er et af de Punkter, hvor vort Syn er diametralt modsat Socialdemokratiets. Vi hørte for lidt siden det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Fløtkjær) sige, at her var et Sted, hvor man afgjort skulde have saa meget Statsindgreb som vel muligt. Saadan forstod jeg i alt Fald det ærede Medlems Udtalelser.

Jeg har intet Ønske om i Dag at gaa ind paa en historisk Fremstilling af Valutalovgivningen, men jeg kan vel nok have Lov til at sige dette: For det første var den fra Begyndelsen tænkt som en Forsøgslovgivning. For det andet har Ministeren benyttet sig af den enestaaende store Fuldmagt, som Rigsdagen har givet ham, til at sætte et Administrationsapparat af en formidabel Størrelse i Gang. Og for det tredie er det saadan, at Loven hidtil har været og stadig er af midlertidig Karakter, hvilket viser, at Tanken maa have været, at man saa vidt gørligt skulde se at komme bort fra denne Lov. Jeg anerkender den højtærede Ministers gentagne Forsøg paa at faa flere og flere Ting overført fra den bundne Liste til Fri-liste og den højtærede Ministers gentagne

Udtalelser, senest fra denne Plads i Dag, om, at naar man kunde slække paa Restriktionerne, og naar man kunde komme bort fra de store Indgreb, var det i Overensstemmelse med hans Ønske. Men det er jo indtil Dato i det store og hele kun blevet til et Ønske, bortset fra den lykkelige Bevægelse, der i 1937 og 1938 fandt Sted paa dette Omraade.

De Erhverv, som berøres af Loven — man kan paa en Maade godt sige, at det er alle Erhverv, men det er navnlig Handels og i Særdeleshed Importhandelens, Engroshandelens Interesser, der her gribes ind i —, har gennem Aarene følt dette Statsindgreb som særdeles hemmende med Hensyn til Muligheden for at kunne købe de rigtige Varer til de rigtige Priser. At man under normale Forhold skal købe fra de rigtige Steder, kan der ikke være Tvivl om, men det maa erkendes, at Forholdet ligger anderledes i disse Tuskhandelstider end tidligere; under de ændrede Handelsforhold i Verden, hvor Byttemhandelen er i Højsædet, maa vi ogsaa her i Danmark indrette os paa at købe en god Del af vore Varer i de Lande, hvortil vi sender vore Eksportartikler.

Gennem nogle Aar har vide Kredse her i Landet haft den Opfattelse, at Valutaloven efterhaanden burde afvikles. Jeg minder om, at der engang — det var, før den nuværende Handelsminister blev Handelsminister — var nedsat et Udvalg, som jeg havde den Ære at være Medlem af, og som gjorde et Forsøg paa at finde en Form for Afvikling af Valutalovgivningen. Fra mit Partis Repræsentanters Side — for øvrigt ogsaa fra konservativ Side, tror jeg, og fra Handelsstandens Side — blev der fremsat hertil sigtende Forslag, men de kunde naturligvis ikke godkendes af Regeringen, og der fandt derfor ingen Forbedringer Sted. Jeg nævner det imidlertid som en historisk Kendsgerning, at man havde under Overvejelse, om man ikke kunde komme ind under andre og bedre Forhold.

Nu har Forholdene ulykkeligtvis ændret sig og formet sig saadan, at der ikke synes at være megen Grund til at tro, at Tendensen vil gaa i Retning af Afvikling, men det er for mig meget pinligt at maatte konstatere, at den højtærede Handelsminister saavel som Regeringen i det hele taget har klamret sig fast ved den Indstilling, at en af de største Risici for vort Land, en af de største økonomiske Færer for os er, at vi faar for stor en Import af udenlandske Varer. Mit Parti mener, at her ser Regeringen fundamentalt forkert paa Forholdene. Danmark